

disse Damme, ligesom jeg ogsaa veed, at de have været udleiede til Veberodsdyrking, men for Diebliffet har Staten kun en Indtægt af 16 Rd. for alle 22 Eder. Land, naaget det er min Overbeviisning, at de med Væthed kunde udleies til 16 Rd. pr. Ede Land. Jeg vil kun bede den høitagtede Minister lægge sig dette paa Sinde; han vil vistnok vide at faae Rede derpaa. — Der er endnu en Klasse af Statsejendomme, som det forekommer mig, at der er vist en ufortjent Tilfidsættelse, naar det gjaldt om at skaffe Statskassen Indtægter; det er de store Tørvemoser, som findes vel tildeels i Skovene, men ogsaa udenfor dem eller i Udkanterne af dem, saaledes at Driften af disse Moser ikke i ringeste Grad vilde genere Skovbrugen, og disse Tørvemoser have i Reglen en langt større Værdi, end den overfladiske Betragter antager. Jeg har et ikke ringe Kjendskab til de nordsjællandske Tørvemoser, og dette Kjendskab saavel som mit Kjendskab til Tørvefabrikationen har tilført mig Overbeviisningen om, at naar Staten vilde sælge disse Eiendomme, vilde den for en Mængde af dem kunne faae endogsaa indtil en Priis af 2000 Rd. pr. Ede Land, ja, under gunstige Omstændigheder er jeg tilbøielig til at troe endogsaa noget Mere. Jeg beklager, at jeg ikke i dette Diebliff kan opgive, hvor stor Udstrækning disse Tørvemoser have, langt mindre det Forraad af Tørv, de maae antages at indeholde, men jeg beklager ogsaa meget, at Domainedirektøren i denne Henseende er omtrent ligesaa slet stillet som jeg, idet Skovplanerne ikke indeholde nogen Oplysning om, hvad der er virkelig Tørvemoser, og hvad der kun er Sumpe og Skær. Saa Meget veed jeg imidlertid, at disse Moser i Reglen hverken benyttes til Høstet eller Skovbrug, fordi de ikke egne sig dertil, og da man nu ikke synderlig producerer Tørv i dem, henligge her store Værdier uden at give en eneste Skilling i Rente. Jeg troer, at hverken Regjeringen eller Repræsentationen paa en Tid som denne, da man har for sig fremkommer med Forslag til extraordinære Skatter og paa den Maade kommer Borgernes Sommer temmelig nær, kan forsvare at lade slike Værdigjenstande henligge saaledes

ubenyttede. Der er ganske vist Eiendomme, som man maa fare lempelig med. Naar det f. Ex. gjælder Skovene, saa nægter jeg ikke, at man maa tage Hensyn til dem. Naar man siger, at man skal fare lempelig frem med Hensyn til Skovenes Salg, fordi Skoven kunne have Betydning i æsthetisk og klimatisk Henseende, kan jeg tildeels være med til at indrømme dette, men jeg kan ikke troe, at man vil gjøre de samme Betragtninger gjældende med Hensyn til Tørvemoser. De nordsjællandske Moser have ogsaa en anden Fordeel fremfor alle Landets andre Moser, og det er den, at de ligge lige op til vor bedste Handelsplads, Kjøbenhavn, og at de, hvad Transporten angaaer, ere begunstigede ved den nordsjællandske Jernbane. Dette er en ikke ubetydelig Fordeel, og vi kunne heller ikke sige, at vi ikke have Brug for det Brændselmateriale, som disse Moser indeholde. Der føres hvert Aar ind i Landet alene af Steenful omtrent 3 Millioner Tønder eller omtrent for 3 Millioner Rd. Jeg vil nu henstille til den høitagtede Regjering, om den ikke vilde tage disse Moser i Brug og derved forhindre nogle af disse Penge fra at gaae ud af Landet. Jeg troer, at det er en daarlig Deconomi at kjøbe Brændselmateriale udenlandsfra og glemme vort eget, og det er ogsaa en daarlig Deconomi at føre Penge ud af Landet og som oftest lade bore egne Arbeidskræfter lide derunder. — Jeg skal slutte med at minde den høitagtede Finantsminister om, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds igaar spurgte om, hvad der egentlig var gjort ved Landpostvæsenet, siden vi sidst vare samlede. Hans Spørgsmaal findes Sp. 86 i Tidenden, jeg vil ikke gjentage det.

Frederiksen: Naar jeg anden Gang tager Ordet her ved Finantslovens første Behandling, skal jeg ganske vist ikke mere dvæle ved nogenformelt Enkelt, ikke engang ved de Frederiksborgske Hovedgaarde, og to ærede Medlemmer have jo ogsaa nu i det Væsentlige imodgaaet, hvad der er fremkommet fra den høitæredede Finantsminister imod mine Ytringer i den Henseende. Jeg skal indrømme, at det allerede er Noget, at — det er jo